

דבר באזני הערבים בארץ

רגע אחד היסטתי אם לכתוב "באזני" או לכתוב "על לב" הערבים, כשהמלה "לב" פירושה בעברית לא רק רגש כי אם גם שכל, ואינני יודע אם כך זה גם נשמע בערבית. החלטתי לכתוב "באזני", כי נדמה לי שלבכם מלא מדי ולא יהיה מקום שם ~~לא~~ לדברים שלי. באזניכם יש יותר מקום ומי שירצה יעביר את הדברים מהאזניים ללב, כראוי.

והרשו לי אויבי היקרים לפתוח בסיפור זכרונות. באביב 1944 נאסרתי ע"י הבריטים כאיש לח"י ("ג'מעה שטרן" בלשונכם). הייתי פצוע ושכבתי בתא חולים בבית הסוהר המרכזי בירושלים. כעבור שבועיים לאחר שהובאתי לשם הובא מדמשק מנהיג ערבי בשם ד"ר חוסייני (ממשפחת חג' אמין) כהשוד בריגול למען הגרמנים. זה היה ערבי ראשון ששוחחתי עמו. היה רופא, בעל השכלה רחבה ואציל-הליכות. בוקר בוקר נכנס להאי, הביא לי קפה טורקי טוב ושוחח אחי בנושאים פוליטיים. והנה שמעתי ממנו הגדרת הבעייה כולה בניסוח ובתמצית שהפתיעו אותי לטובה בבהירותם ואמיחותם, ואלה הדברים: "אתם, ג'מעה שטרן נלהמים באינגליזי. גם אנחנו נלהמים באינגליזי. בינינו יש סכסוך על בעלות על הארץ הזאת, אבל מה האינגליזי עושים פה? עלינו להתאחד, לגרש אותם, ואחר כך תהיה בינינו מלחמה, מי שינצח הארץ תהיה שלו".

אינני יודע היכן היום ד"ר חוסייני זה. אולי דרככם ייזכר בשיחות האלה ב-1944 בבית-הסוהר הירושלמי. ואם הוא כאן, אשמח לארח אותו בביתי, לגמול לו על אדיבותו, אתזיר בריבית את מנות הקפה, ואחר כך, אחר כך אציף ישירות בעיניו ואגיד לו: "אדוני הרס, אמרת כך וכך. אמנם את האינגליזי גרשנו אנחנו מפה בלעדיכם (משרם מה), אך אחר כך היתה מלחמה, היו מלחמות, וניצחנו. אמרת מי שינצח הארץ תהיה שלו. נדמה לי שאלה הדברים הפשוטים והאמיתיים ביותר ביחס לכך הסכסוך הזה. כל היתר "הסדרי ביננים" חסרי-יודר ותוקף וערך. אתה אינך סאדאת ואני אינני רבין או פרס. שנינו גלויי-לב. אויבים גלויי-לב. על כן הערכתי את דבריך. אולי הגיע הזמן שפשוט תקבל את מה שהבטחת: ~~הארץ תהיה שלנו~~ ~~או~~ ~~לשנינו~~ - ~~הארץ שלנו~~.

דברים אלה נכתבים בסני בננובמבר שהפך להיות לכם ליום צער ומחאה, כי זה היה יום מתן הצהרת בלפור. באותם הימים בהם ירוחה אחי ד"ר תוסיני הנזכר, משהו אנשי לה"י עמדו בפני שופטים אנגליים והשמיעו גם הם דברים נגד הצהרת בלפור. לא רק שלא היתה לאנגלים זכות לסגור בעדנו את שערי הארץ (כשהיטלר, גם בעזרת תג' אמין, רצח מיליונים יהודים, גם את אמי ואחי), אך גם היתה בלפור לא היתה תוקים בעיני. מי הם האינגליזי שיתנו או יקחו לנו את הארץ. והוא הזכיר היום או"מ, או ברז' ניב או קיסנינג'ר. אתם התנגדתם להחלטות או"מ מ-29 בנובמבר, ושוב הסתמתי אתכם. גם אני התנגדתי לכך. אתמול או"מ וטרומן וגרוומיקו היו כביכול בעדנו, היום או"מ וברז' ניב וקיסנינג'ר הם כביכול בעדכם. מחר, כשיגמר הנפט, הם יהיו בעד סין או רוסיה, לא מעדכם ולא בעדנו. אני יבחי לארץ הזאת לא הודות לבלפור וטרומן, כי אם הודות לאברהם אבינו, אלהי אברהם יצחק ויעקב והודות להלוצים שלנו וללוחמים שלנו ששפכו דמם על זכותנו הבלעדית לארץ הזאת, כמיטב אמונתנו.

בכל הכנות והפשטות: אבי היקרים (יקרים לי מאד, אתם עליכם לי ביוקר רב, בדם רב): זכותנו הלאומית, ההיסטורית, המשלכתית, המוסרית, על הארץ הזאת כולה, היא בלעדית, ללא שותפות כלשהי. זאת אמונתנו. אילו היה קיים ביהו"דין של צדק אמיתי, לא הסוב הזה הנקרא או"מ (אתמול "סידר" אתכם, היום "מסדר" אותנו, מחר, מי יודע?) כי אם מוסר עליון בעל מצפון באמת, לא הייתי הוסיף להופיע בפניו ולפרוש לעיניו את כל ההיסטוריה שלבט ויילבו, ואתמול הגיאוגרפיה שלבט ושלנו, מה עשינו אנהנו בארץ הזאת, מה עשינו אתם. מעולם לא יצרתם פה לא ליון, לא דת, לא ספרות לא תודעה לאומית ולא יהידה משלכתית פלשתינאים, מעולם לא. אנונו מתיחסים על יצחק בן אברהם, אתם על ישמעאל בן אברהם. אדרבא, אנו - אנו! וראו מה יש בידי צאצאי ישמעאל ומה יש בידי צאצאי יצחק. מיליונים ק"מ פרוכעים בידיכם, אוצרות נפט, גהרות גדולים, ששהים בלי סוף ליישב בהם עשרות מיליונים. והנה נתקבצתם בני הארץ, ופל עיניכם ותקיפותכם בנחלת העם היהודי, שהיום בסך הכל 90000 ק"מ פרוכעים בידיכם. לא, לא הייתי הוסיף כל להופיע בפני בי"ד של צדק אמיתי שכזה. אילו היה בכס. רגש בוסה כלשהו, הייתם חייבים לעזוב במלחמותיכם בציונות, בשיבת בני אברהם אלה לארצם, במקום לסייע להם במלוא הלב והצדק, כשלכם עשרים ברירות בעשרים מדינות ולנו זו האחת והיחידה.

מכל השוואה של מצב הפליטים שלכם למצב היהודים באירופה הנאצית. היהודים באירופה לא הכריזו שלחמה על גרמניה. לא ביקשו להקים מדינה יהודית (כמו אתם פלשתינאים), במקום גרמניה. ביקשו זכויות אזרחיים שם ולא ניתנו לנו אף זכויות חייב. הלאו אהיו לך כמי שחושבים איש בה אני כנאצינאליסט יהודי וציוני מכבד ביותר רגשות נאצינאליסטיים, רצונם של בני אדם להיות במסגרת משלכתית שלהם. על מן אני אומר לאחי היהודים בארצ"ב, שטוב להם שם אינדיבידואלית, חברתית, כלכלית, תרבותית, כלל הזכויות, אף הזכות להיות שר הוץ וברוב באחיו היהודים, גם להם אני אומר: טוב להיות אפילו בהנאים קשים יותר ממדינה שלכם. ואני מבין את רצונם של ערבים להיות במדינה שלכם. אבל לא פה, אויבי היקרים מאוד. לא פה. יש לכם עשרים מדינות לבחירה. יהודי

סאינו בארץ ישראל הוא בבלות, עמים לא שלו, שפות לא שלו, דחות לא שלו, צפוי גם לגירושם ולרדיפות, אבל גם במצב טוב לא שלו. ערבי מארץ ישראל היוצא מן הארץ למדינות השכנות, נמצא בין אחיו, במדינה של אחיו (גם בין אחים יש לפעמים ארות), ורק רשותכם ותכסיסכם הכתיבו לכם לעשות דבר שלא עשה יום עם בעולם: להשאיר מדינה פלשתינאים, לחיות מחצית נדבות, וטפיליכם כשבידיכם מיליאונים לקנות חכרות גדולות במערב הגרמניה יישבו עשרה מיליונים ממגורשי המזרח, הודים ומקיסטנים וחליפו 15 מיליון ביניהם וגם הללו ראו באיזורים שישבו בהם ארץ שולדת. כבוד שזה כאב לה, אך טוב כאב לב שאטר לגמרי בלי לב. ומנהיג פרוציאליסטי ציוני, יצחק טבנקין, אמר שמיעוט ערבי גדול בארץ ישראל יהודית גדולה, זה כאב ראש, אבל בגלל כאב ראש לא חותך אדם את ראשו. והגולן וירושלים כולה ויהודה ושומרון הם בטבילנו ראש ולב, ובטבילכם, בטביל העם הערבי הגדול, לכל היותר - קטנה אצבעות, אפרוני רגליים ארוכות, ולא ראש ולא לב. כל דבר גדול שיצרו הערבים היה בערב, בבגדד, בדמשק, בקהיר. לא כאן. לא כאן.

אפילו טבחינה טכסיטית, אילו הייתי במקומכם, הייתי מוותר למשל על מערת המכפלה בחברון ואומר: הנה, זה של היהודים, קברות אברהם וישרה ויצחק ורביקה ויעקב ולאה (איש מכס אינונו מכתיב זאת מה שליהודים ודאי-אנו נוהגים להם, מקומות אחרים-לנו. העובדה שאתם אינכם מתזירים לנו מערה זו, זה

והרי לא באנו הנה בשביל הקידום הליטי, כאזרחים. לכך ישנן גלויות יותר נחמדות וטובות מאשר גלוח ערב. באנו הנה בשביל גאולת ארץ ישראל לעם ישראל, לא יותר אך גם לא פחות מזה.

לאחר שסיימתי רשימה זו פורסם ב "ידיעות אחרונות" (4.11.75) פרק מטפרו של סאדאת "סיפור האחדות הערבית" ובו הוא שם כפי בגין ובן-גוריון דעיונות של החפשות עד הפרת והנילוס. אני מצטער שסאדאת חשד במערים. אחר כך הוא גם מזכיר אותי ומאמר שלי, שהם דברים עוד יותר מהרידים-לדבריו- מדברי בגין ובן-גוריון. והנה אלה הדברים שכתבתי באזניכם לעיל, הם הם הדברים "המהרידים".

~~ואני~~ אני שמח לסיים בעוד הסכמה אחת שיטנה בינינו, ביני ובין אנשי "א-שעב", העתון המארח: שנינו אפ מסכימים על כך שאי אפשר לסמוך על סאדאת. לא כן, אויבים יקרים שלי?

ואסיים בברכת שלום על כל בני דודנו ישמעאל בארצות ישמעאל ושלום על כל ישראל בכל ארץ ישראל.